

i denne Sag fulgte hans Fodspor, og følgerig skulde enhver Uttring af ham gjælde, som om den var kommen fra Ministeriet. Jeg troer ikke, at den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amt's 2den Valgfreds (Tscherning) selv vil paa tage sig Ansvar for, at man, fordi han i een eller anden Retning er gaaet den samme Vej, som Ministeriet ønsker, og fordi Ministeriet meget gjerne seer sig understøttet af ham, derfor uden Videre anseer hans Uttringer som Udtryk for Ministeriets Billie, hvilket ganske vist ogsaa vilde være en aldeles feilagtig Slutning.

Naar den ærede Rigsdagsmand dernæst har argumenteret en heel Deel fra det Urigtige i, at Justitiarius i Landsoverretten, efter at have været et Par Dage i dette Embede, skulde kunne gaae over i Høiesteret, saa svarer jeg: Hvad har det at bestille med denne Sag? Den ærede Rigsdagsmand opstillede det, som om der forelaa et bestemt Tilfælde, hvori man saa hurtigt havde oversført Justitiarius fra den ene til den anden Ret, og viste da alle de skrækelige Følger deraf. At en Mand søger Forfremmelse til et andet Embede, og det endog meget kort Tid efter at han har faaet Embede, er Noget, man ikke kan forhindre; jeg troer, at man ofte ikke engang kan fortænke Bedkommende deri. Den ærede Rigsdagsmand tog Bræsterne med ved denne Leilighed, og med Hensyn til dem finder det rigtignok ofte Sted, at de, efter i kort Tid at have været i et Kald, søge at komme i et andet; men jeg maa dog tilstaae, at det, idetmindste saavidt jeg har erfaret, ogsaa har ganske andre Grunde end blot den, at det nye Kald er større; det skriver sig meget ofte deraf, at Bedkommende, efterat have faaet et Kald, befinder sig under saa uheldige ydre Forhold, t. Ex. i Henseende til Bolig og Omgivelser i det Hele, at han ikke troer at kunne forsvare for sin Familie at blive der. Der kan være mange Grunde for en Mand til at søge at blive forflyttet, uden just de større Indtægter, som Enhver maa erkjende for fuldkommen billige, men jeg kommer bestandig tilbage til, at det maa være Regjeringens Sag at afgjøre, om den vil gaae ind derpaa eller ei. Og saaledes ogsaa i det her

omhandlede Tilfælde; der kan være Tilfælde, hvor det er urigtigt at lade Justitiarius i Overretten efter kort Tids Forløb gaae over i Høiesteret, men det kan heller ikke benægtes, at der kan gives Tilfælde, hvor det er fuldkommen rigtigt; hvorledes kan altsaa dette Spørgsmaal have den allermindste Indflydelse paa denne Sag?

Jeg troer, at naar man overveier Sagen, hvortil der nu er givet fuldkommen tilstrækkelig Anledning, og ikke opstiller saadanne for Regjeringen fremmede Tanker og Planer, men ganske simpelt undersøger, hvad der ligger i Lovforslaget og hvorledes det i det Hele taget stiller sig til alt, hvad man tidligere har forudsat og antydet med Hensyn til en Omordning af Høiesteret, saa vil man — om der end kan være forskellige Meninger med Hensyn til Sagens Størrelse, og derom kan der naturligtvis ikke opnaaes absolut Enighed — finde, at Ministeriet ikke har havt nogen anden Tanke end at foreslaae en saadan Oagering, som det anseer for at være den ønskeligste og hensigtsmæssigste til at naae det Maal, som Alle maae ønske naaet, at Høiesteret bliver besat med de bedste Mænd, som det er muligt at vinde for disse Stillinger — og det maa da være Thingets Sag at overveie, hvormegen Bægt det vil lægge paa Ministeriets Anskuelse i saa Henseende.

G. Winther: Jeg vil kun gjøre en Bemærkning i Anledning af, hvad der blev ytret af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Steen) om den Urigtighed, jeg skulde have fremført med Hensyn til den Forffjel, der kom tilstede i Tiden, inden for hvilken den høiere Oage opnaaes, naar de 2 første Forslag vedtoges, og naar det første vedtages, uden at Regjeringens Forslag med Hensyn til Alderstillelag bliver forandret. Der som han ikke har opfattet mig saaledes, saa ligger det i, at jeg maa have udtrykt mig uheldigt, eller ogsaa har han ikke opfattet mig rigtig. Naar mine Tanker blive forstaaede saaledes, som jeg nu har udtalt dem, bliver min Paastand rigtig.